

Publicerad 2006-08-02 14:54 av Olivia S

Knölen

Naturligtvis fäste jag ingen tilltro till Herr Vits ord. Jag hade förvånats över denna hans underliga förolämpning (och vid ett sådant tillfälle!) men, och det kan jag uppriktigt påstå, någon vikt hade jag inte fäst vid den.

I ärlighetens namn mindes jag knappt hur den tagit till uttryck.

Att jag ändå dröjde vid spegeln, ändå smått nonchalant lät fingrarna trumma över handfatet... Nåja, jag är ju blott människa! Jag fann att jag med all säkerhet inte skulle få någon ro, om jag inte försäkrade mig om att han yttrat det i all elakhet och utan grund (Vilket vore mycket likt Herr Vit som tycktes ha något emot mig)

Och upptäckten av denna underliga knöl, märk väl, bevisar på intet sätt någon riktighet i vad han sade.

Det var ju också en ganska liten knöl. Egentligen var det ju bara det faktum att jag aldrig tidigare sett den, som gjorde den till något att berätta om.

Och när jag väl drog på mig handskarna och satte på mig hatten ansåg jag också saken som utagerad. Ha! Som om inte jag hade annat att tänka på!

Det var bara det att knölen inte lämnade mig någon ro.

Den var i vägen när jag senare tog itu med min rapport, vilket man ju tycker torde ha varit en omöjlighet då knölen som bekant var placerad emellan ringfingret och långfingret och ju därför inte borde göra en fluga förnär, och jag kunde inte låta bli att hela tiden ha uppmärksamheten hos den istället för där jag borde.

Vad hade fått denna utväxt att blomma upp utan förvarning? Det hela var mycket olyckligt särskilt som jag tidigare alltid ansett mig ha ganska vackra händer (Ja, ibland till och med fått motta vissa komplimanger angående dem)

Knölen tycktes mig trots allt som ganska stor, ju mer jag studerade den, långt ifrån den oansenliga knut jag tagit den för, och jag kunde inte låta bli att gömma handen när någon kom in i rummet (vilket de för övrigt tycktes göra hela tiden, med de mest orimliga förevändningar)

Det blev än värre av att finna att knölen skrattade åt mig. Det var svårt att uppfatta, och jag var först tvungen att lägga örat emot för att höra det gälla fnittret. Men när jag väl var medveten om ljudet var det omöjligt att bortse ifrån.

Det skar sig in i mitt huvud, strök tapeterna från väggen, formligen slog ner varje försök till koncentration!

Det var inte svårt att se att den hade något emot mig, tvärtom, rent hat speglade sig mot mig och jag kände den knipa tag i fingerbenen så hårt att jag flämtade till.

Jag vände bort blicken i avsky och avsmak.

Tanken på att nu för evigt vara fjättrad vid denna djävulska knöl gjorde att jag fick tårar i ögonen.

Så ni kan bara föreställa er min djupa lycka, denna lättnad och glädje som sköljde över mig när jag upptäckte att det endast varit ett fantasifoster, att knölen aldrig existerat!

Det är naturligtvis möjligt att allt var ett påhitt av Herr Vit (vilket vore likt honom), men jag hyser inget agg, bara en djup tacksamhet.

Åh gud, vilken tacksamhet!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Olivia S med Poeter.se id #5747 innehar upphovsrätten